

* * *

Կեանքի փոքրկից հալածուած, մենակ
Թոչում եմ հեռուն կայծակ թեւեռով,
Զափում սար ու ձոր, երկինք կապուսակ.
Ես չեմ ընկնուի շալակած բեռով:

Կը թոչեմ հեռո՞ւն, կը թոչեմ հեռուն,
Դէպի նոր աշխարհ, նորանոր ափեր,
Անվախ է հոգիս, արիւնս եռուն,
Եւ սրկութեան խզուած եմ կապեր:

Յար. Պետրոսեան